

Motorkářka

Hana Hegerová

Letí bláznivá ženská v kožených kalhotách,
orla má na bundě a lesklý cvočky na botách.
Všem pro smích se městem řítí jako kometa,
prach, ohon z jejích vlasů za ní zametá.

Když ji sevře beznadějný pocit marnosti a splín,
jí slepí suché rty sešlápne pedál stiskne plyn.
Její mašina se rozeřve jako bez sebe,
sedne si, pustí spojku a pak koukne do nebe.

Blažené či horké tváře schladí ve větru,
do ráje si to tryskem hasí metr po metru.
A do uši jí buší vítr pěstnicí silou,
ze stomů šmouhy jsou rozpité s bílou.

Je to bláznivá ženská v kožených kalhotách,
orla má na bundě a lesklý cvočky na botách.
Všem pro smích se městem řítí jako kometa,
prach, ohon z jejích vlasů za ní zametá.

Její kus se nikdy nečesal, často však dal i růži,
měl podobnou na rameni, tetovanou v kůži.
A za dlouhými nehty se mu leskla kolomaz,
jako dělová koule to páčil s plynem na doraz.

Nikdy neposlouchal když mu říkala dej bacha,
rychlost opilců je flaška pro ty co neznají strach.
A pak jednou jí přivezli z motorky jen střepy,
její syn prý vlít do ulice slepý.

Ten její bláznivej mužskej v kožených kalhotáckh,
odletěl s orlem na bundě s cvočky na botách.
Všem pro smích se za ním řítí jako kometa,
prach, ohon z jejích vlasů zvířením zametá.